

JÄNDEL, RAGNAR

De tappra : dikter : av Ragnar Jändel.

Fram
1918

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

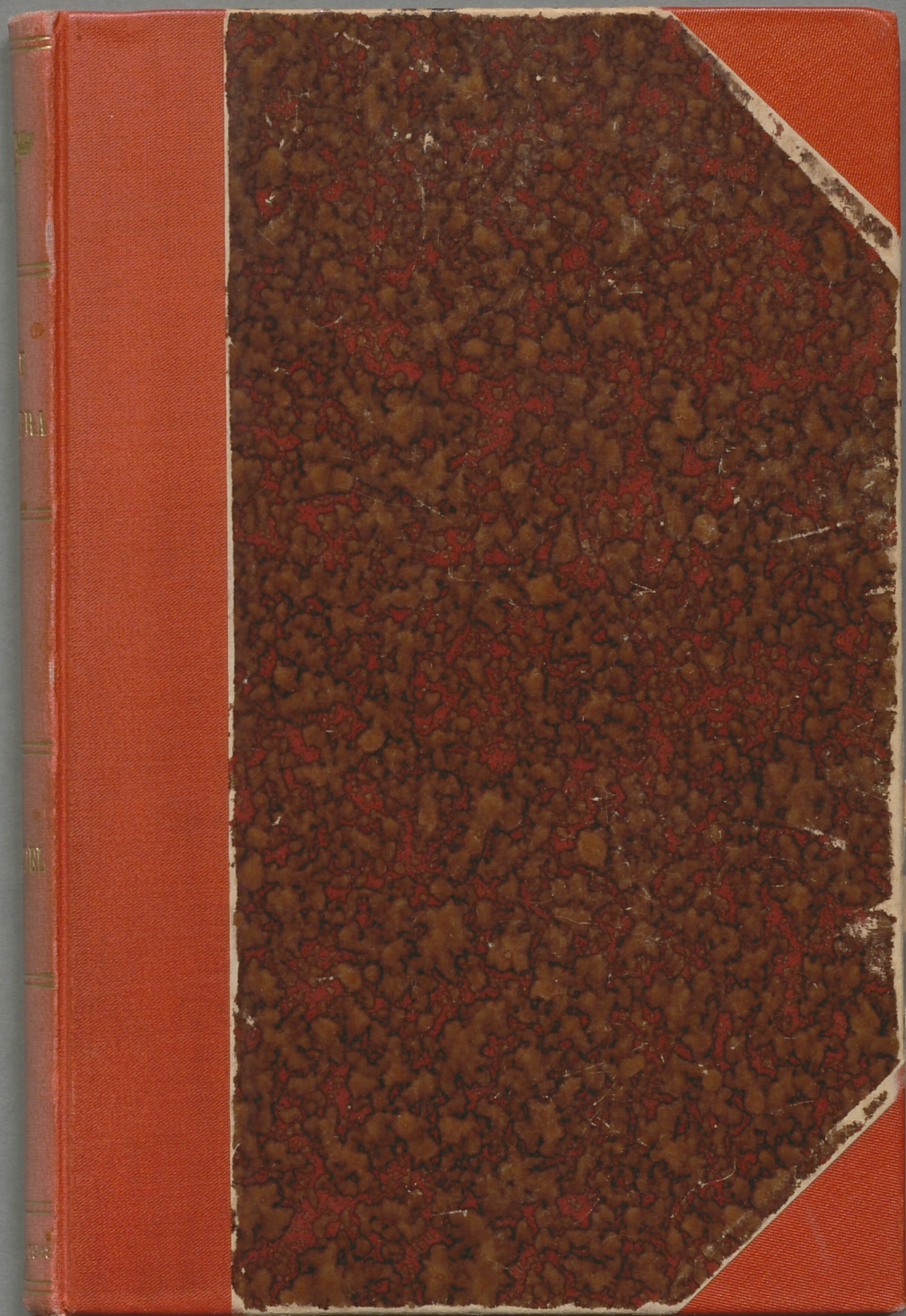
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

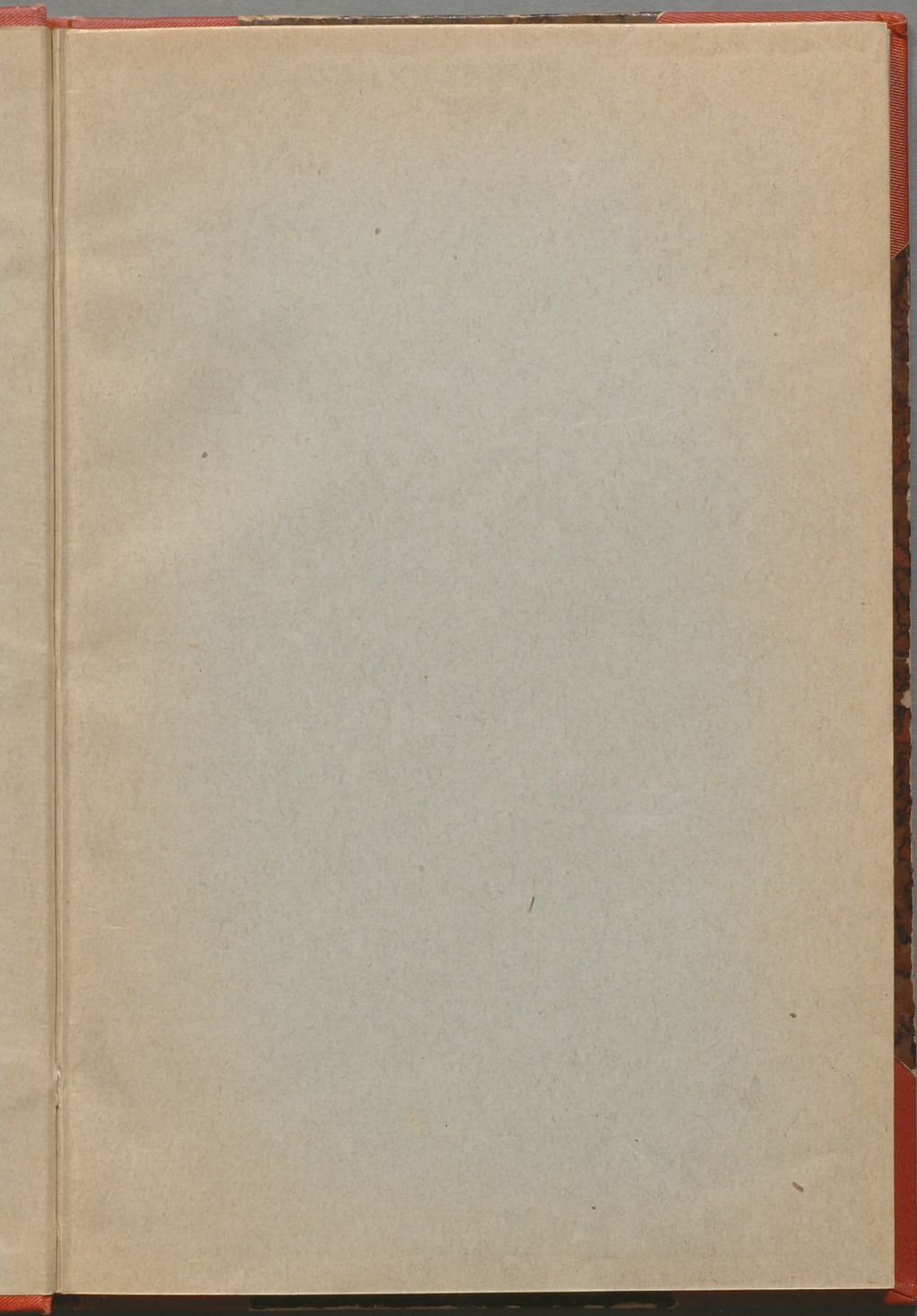
Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

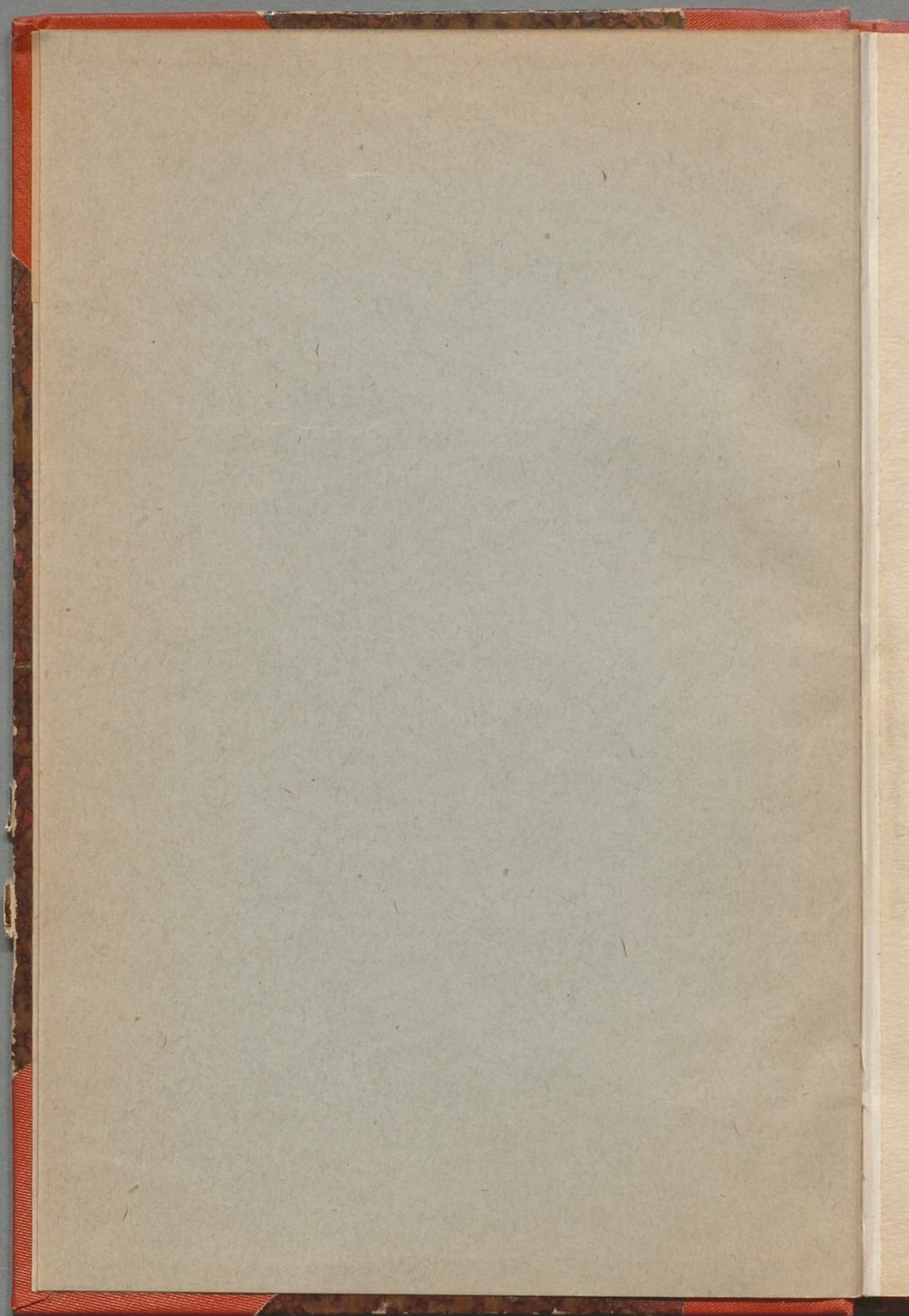

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Vitt

sv.

0

011
34
a

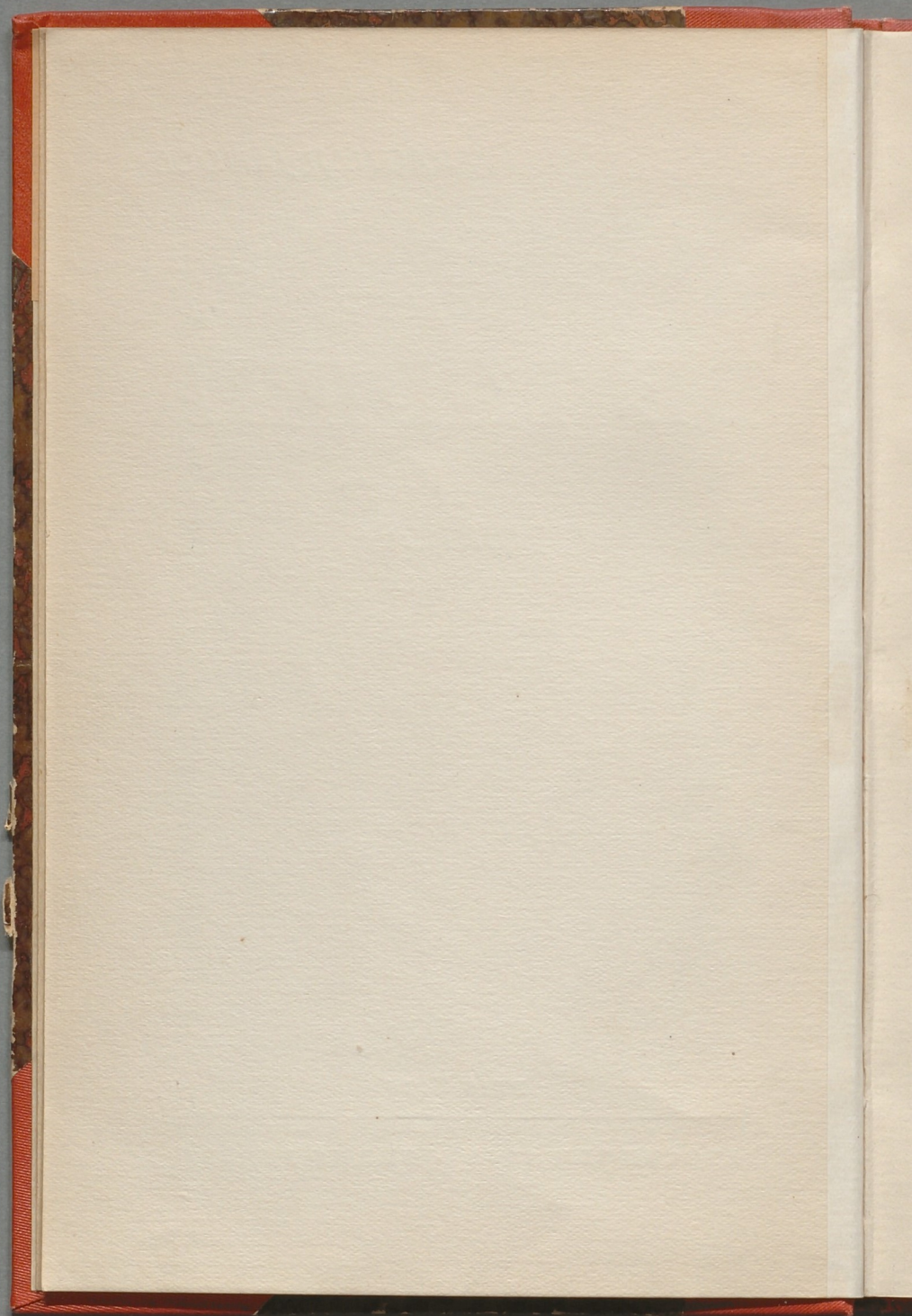
RAGNAR JÄNDEL

DE TAPPRA

DIKTER

PRIS 3:25

STOCKHOLM 1918 · FRAMS FÖRLAG

DE TAPpra

DIKTER

AV

RAGNAR JÄNDEL

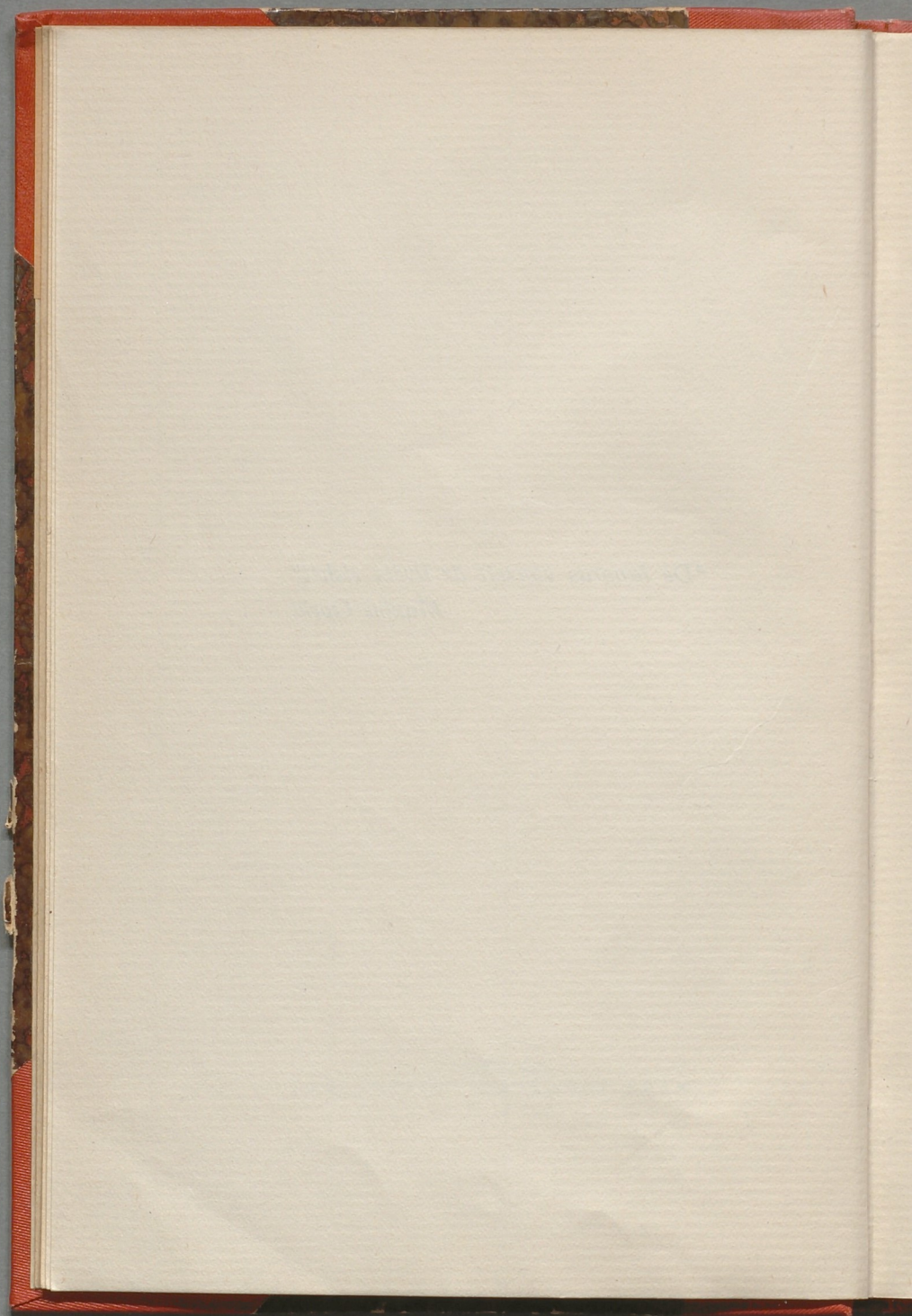
STOCKHOLM 1918 - FRAMS FÖRLAG

Stockholm
TRYCKERIAKTIEBOLAGET FRAM
1 9 1 8

"De tappras vanvett är livets vishet"
Maxim Gorki

*Ni tappra, som sonat de svikandes brott och fallit för
rövares dom,
som barn ha ni rört vid mitt hjärta och drivit min läng-
tan i blom.*

*Nu stiger solen allt högre upp och tiden kallar mig man,
men när blev mannen den stolta bild, som ynglingen
drömt sig sann?*

*Ty vi — så göra de flästa av oss — som dyrkade er
som barn,
vi låta det bästa av oss bli mäld i svaghetens själakvarn.*

*Vi styckas isär och vi lappas ihop av eld och vatten
och luft
— en dag åt vårt flammande vanvett och en åt vårt
bleka förnuft.*

*Så blev vår bragd blott en vacker byst som prydde vårt
arbetsbord,
så blev vår längtan en sky som drev och gärningen
tappra ord.*

*Och tacken åt eder som togo vårt kors och bröto vår
tyngande black
blev fattiga böner och visor och tomhänta tiggares tack.*

*

*Ni tappra, jag ser er till döden gå, som gingo ni hän till
dans.*

*Jag frågar ej efter vad mål ni haft, ej efter vad stort
som vanns,*

*om en var hedning, om kristen en — en jude, en annan
grek —*

*blott detta: att själen var sjungande eld och ögat var
rent ifrån svek.*

Blott det, att var dag var ett brinnande bloss, vart ord
som en svärdsegg klar,

blott det, att ni offrade världen allt, fast ni sågo hur feg
den var,

— blott det, att bland kloka och skriftlärda män ni
gingo med dårars mod,
är kraften, som böjer mitt knä för er och skapar till
sång mitt blod.

Man ropar vivat för ordets män, man kysser de visas
skor

— för mig finnes ingen, om ej bland er, att hylla och
kalla för stor.

Det finnes ingen att böja sig för, som icke sitt hjärta
gav,

blott den är värdig triumfens krans och värdig en vård
på sin grav.

*Profeterna tro, att en ädlare släkt skall bygga på jorden
en gång.*

*Ni tappra, det folket skall hylla er då med gärningens
lågande sång.*

*Och ni, som ha levat i smälek och smuts och dött ibland
bovar och skarn
skola bliva till flammande stjärnor en gång att följa för
framtidens barn.*

DE TAPPRA

DE TAPPA

AV LIV

*Det ligger ett brinnande hjärta
och glöder på djupsvart bord.
Det faller mull över hjärtat tungt
— det mumlar: "av jord — av jord..."*

*Döden står böjd över bordet
och grinar sitt giriga: "giv!" —
Det ligger ett brinnande hjärta
— det sjunger: "av liv — av liv..."*

JORD DU LER . . .

*Å, det är som jorden i en stilla bävan låge
efter fimbulvinterns fasor, efter frostens hårda domning
— jord, jag ser dig som en jungfru som i hänryckt
fjärrsyn såge
sina tunga nätters längtan sakta närmas sin fullkom-
ning.*

*Jord, du ler i kväll, fast sargad, kvidande i sår och hun-
ger,
ler, ty Friheten har uppstått än en gång ifrån de döda.*

*Hennes sånger östanfrån i morgonvinden sjunger,
hennes tända upprorsfackla färgar gryningsmolnen
röda.*

*Hon har slitit sina fjättrar, hon har fattat Rysslands
spira,
hon har tagit Finlands barn vid sina evigt unga händer!
Se, hon går att segerkransen utav röda rosor vira
åt de drömmande, som bida än i jordens träldomsländer.*

*Hon skall låta solen stiga, hon skall giva alla våren,
människor, er höghets mantel skall gudinnan åt er
tvinna!*

*Edra döda drömmar skall hon åter väcka upp från
båren,
edra ögon skola åter le och edra hjärtans eldar brinna.*

*Ja, det är som jorden låge väntande sin drömnda lycka.
Friheten, förlossningen från träldomsårens nesa.*

*Gå som kämpar, gå i kärlek ut att hennes händer trycka
och av edra sjäalars gömda pärlor hennes tämpel resa!*

Febr. 1918.

DEN FALLNE

(Till minnet av en finsk revolutionssoldat)

"En brottsling!" säger borgaren som går förbi hans
grav,

"en sådan där, vars lik man spottar på."

— Nej, en hjälte, vill jag svara, ty för intet allt han
gav.

Å, hans blick var så öppen och blå!

"En niding, en som riktat mot sitt eget land sin dolk,
knappast värdig en ärlig mans harm."

— Men jag säger: han led döden för sitt trampade folk.

Å, hans hand var så trofast och varm!

"Med fångar gick han samman, en bror med tukthus-
hjon,

för usel för den kula han har fått!"

— Men jag vet, att blott de ädla göra revolution.

Å, hans hjärta var så kärleksvarmt och
gott.

JUDAS

(Till kejsarens hunner)

*Ni, som kunde världen räddat,
men i feghet allt förrätt
och med blod och malört bräddat
bägaren som vi ha fått,
vakna, se er för och stanna
inför brotten som förgudas!
Judas, Judas,
skall du ej ditt svek förbanna?*

*Barn och hustrur ha ni svikit,
edra drömmar ha fått dö,
allt ha ni skänkt bort för riket,*

*kaiserns rike, kaiserns spö.
Edra män, de bästa av dem,
fångenskapens bojor bjudas.
Judas, Judas,
det var du som övergav dem!*

*Bröder, som i mörkret tände
hoppets morgonfackla ny,
stridssignal och hälsning sände
och ni mötte den — med bly.
Mötte den med skott och snara,
lät i deras blod er skrudas.
Judas, Judas,
evig skam din lön skall vara!*

*O, ni lumpna bödelsdrängar
som förråde världens dröm,
sålde den för silverpängar
och för bödlarnas beröm!
Bröderna som kom emot er*

*bundo ni och gav åt galgen
för medaljen.*

Gläds åt den, iskarioter!

*Gläds, till dess historien river
undan glittret från er dräkt,
till dess världen en gång skriver
domen åt er dvärgasläkt.*

*Var och en skall givas ära
som stod rak i frihetsverket.*

Judasmärket

skall förrädarn evigt bära.

April 1918.

DE TVÅ

Artisten Paul Myrén, som var i Finland under revolutionen har i en intervju för D. N. berättat om de rödas hjältemod, då de efter nederlaget gingo till döden. Bl. a. talar han om en ung man och hans hustru som fyljerades på Tammerfors' kyrkogård: "De stego lugnt upp på vällen, där de skulle skjutas, arm i arm, och vände ansiktena mot gevärsmynnigarna — nästan leende väntade de kulorna. — — — Generalstabschefen Thesleff sade själv till mig: De röda gå till döden som hjältar."

*Så logo ni, som andra le, när de dra hän till dans,
när arm i arm ni stego fram för mördarens karbin.
Med stoltheten hos segraren som får sin lagerkrans
ni väntade på kulorna vid pöbelns jubelgrin.*

Vad tänkte ni, vad kände ni, just innan elden brann?
Stod all den gångna tiden fram i en minuts revy?
Säg gladdes ni att bära alla vita vargars bann,
så som ni drömt gemensamt i er karga finska by?

Stod där ej fram en stillsam dröm, ni drömt i hemlighet,
om Hemmet och om lyckans all förspillda rosentid?
Och tänkte ni ej på ert barn i nöd och bitterhet,
er lilla son — och darrade ej hjärtana därvid?

Jo väl! — och dock: bland drömmarna som kärleken
er gav
att hämta kraft och styrka ur och vila er invid,
den allra, allra högsta var drömmen om en grav,
en hjältegrav gemensam, om ni föllo i er strid.

Jag vet det, där ni stodo inför Dödens öppna dörr,
de bävade av lycka edra unga hjärtan två,
ty borta var all tveksamhetens blekhet ifrån förr:
det stoltaste av löften i fullbordan skulle gå.

En grym och bitter död — vad mer — ni föllo arm i arm
och edert blod flöt samman till en källa djup och röd.
En sorgtung sky strök solen bort, men vårens vind sjöng
varm:

”Å, hjältar, hjältar, hjältar — jag skall sjunga om er
död!”

Suomi, arma, fagra land, du ser det ej ändå,
att endast dina bästa barn kan dö på detta sätt,
att slås de tusen gånger ner, till seger dock de gå,
ty deras krav är livets krav och deras sak är rätt.

Som pilgrim vill jag draga bort med staven i min hand,
dit hän, där edert Golgata och ert Panthéon blev,
och söka ibland kullarna av blodbegjuten sand
till dess jag finner den, där ni ert hjälteepos skrev.

Då vill jag trött mig böja ner och höra hjärtat slå
mot jorden, där ni gömdes och hämta eld och tro.
Och stark som ni och stolt som ni tillbaka vill jag gå,
tyst leende till bragderna där livets skördar gro.

TILL DE SEGRANDE

*Ja glädjens, o, finska barbarer!
Er tillkommer segern i dag!
Fyll luften med jubelfanfarer
till Guds och till Wilhelms behag!
Gå in att på lagrarna vila
i stolthet och självberöm
och göm eder blodiga bila
och dröm eder storhetsdröm.*

*Men i natt skola barnen vaka
och kvida i hat mot er,
för mor som ej kommer tillbaka,*

för far som i grus myllats ner.
Den slagne skall uppstå och kräva
ånyo att kasta sitt kors
och Hämnden skall osedd sväva
i natt över Tammerfors. . .

Och i morgon, o bödlar, ni rusa
ur bäddarna stela av skräck.
— Vad är det för sånger som brusa?
Vad är det för eld? Kom och släck!
Men lågorna blott skola slunga
mot edra palats sina svar:
Å, det är de unga, de unga
som hämnas för mor och för far!

Maj 1918.

TIGARNA

(Till de svenska "kulturradikalerna")

O, präster och veka prästinnor i den heliga Rättens
tämpel,
profeter och profetissor för sanning och humanitet,
höra ni ej huru blodet skriar förtvivlat till himlen,
vi tiga ni då likt tigaren som ingenting ser eller vet?
Se ni ej Kains klubba, Judas förrädaregärning,
se ni ej tårarnas flödande ström från de värnlösa små?
Se ni ej landet i öster fyllt utav galgar och gravar,
fyllt utav öde små stugor? Säg, varför tiga ni då?

Nyss spredo morgonens rosor ljus för en trålbunden
skara,
nyss syntes Friheten sväva över Suomis land,

*Kvinnor och män som så länge i hopplöshet lidit och
längtat,*

gingo att vinna sitt rike, djärva, med vapen i hand.

Rättfärdigheten var målet, sanningens sol tände elden.

*— O, ni prästinnor och präster, då skreko ni om bar-
bari!*

*O, vad ni jämrade eder då, för var droppe av blod som
flöt, när det gällde att därmed köpa en slavklass fri!*

*O, så ni gräto och ledo, gripande flinkt edra pännor,
fyllande borgarebladen med varma och ömkande ord!*

*"Humaniteten" förtrampas! Rikemanskasten, som
frossat*

*högt på de trälände massorna, köres med våld från sitt
bord!*

*Å, vilket namnlöst elände, kantänka! — Säg, äro ni
nöjda*

nu, när de segrande herrarna gå över trälarnas lik?

*Blodet som ropar till himlarna nu, finnes ingen som
hör det,*

ingen som ser de marterades kval eller hör deras skrik?

*Grinande Hämnden och Hatet vandra sin väg över likens
skjutande barnen i vaggorna, vanvettigt lystna till
mord.*

*O, ni som talade nyss så förföriskt för humaniteten,
ha ni ej längre ett enda vackert och ömkande ord?
Bara ett enda? — Ni tiga och snarka så ljuvligt i söm-
nen;*

*störas ni ej i er vila av drömmar om fasor mer?
— Nej, så låt tigarna vara! Sov ni och snarka, för-
rädare!*

*Folket som kämpar för framtidens rike är färdigt
med er!*

*Väl ha vi sjungit er lovsång, väl ha vi kransat och
krönt er,*

*hört edra ord såsom lärjungen lyssnar till mästarens tal,
men vi ha också fått lära oss hur edra g ä r n i n g a r
tala,*

sett hur ni fröjdats i solen, när vi burit skuggornas kval.

*Ja, ni ha lärt oss en läxa: Er fana är en, vår en annan,
"sannnigens" visa profeter, hur kunna vi tro eder mer?
Tigare, tigen som förut, v i skola veta att tala.
Blodet som ropar till himlarna, tigare, angår ej er!*

Juni 1918.

SEGRARNA

*Ja, strö rosor och liljor över stigarna
där de rida, amazonerna och krigarna!*

*Ja med fäster må de firas
och med grönt må stigen siras
och med kransar skola pannorna viras.*

*Se, de komma från galärerna och häktena
och från fejderna, de stolta gudasläktena.*

*Oss som fordom voro trälar,
oss som trampades av hälar
ha de kämpat för och friköpt våra själar.*

*Men det eviga riket blir belöningen
— se de rida såsom konungar till kröningen!
O, ni hjältar och hjältinnor!
O, ni tappra män och kvinnor!
Hell er, framtidens profeter och prästinnor!*

DANKO

*Det är ej en saga, Gorkis dikt om Danko,
ynglingen som ryckte hjärtat ur sitt bröst,
ynglingen vars hjärta blev ett ljus i natten,
tänt att skänka skumma ögon glans och tröst.*

*Mörkret trycker jorden, mänskohopen söker
i förtvivlan skydd för skogens grymma djur.
Svepta uti smutsgrå skuggor Dödens änglar
ligga dolda, girigt grinande, på lur.*

Vilda, feberheta barnaögon glimma,
— "vilse, vilse!" suckar bittert varje bröst.
"Var är ljuset — ljuset?" ropa tusen munnar,
"var är löftets stjärna som vi sett i öst?"

Se, då finns en yngling som ej mäktar bära
nattens stumma fasa och de vilsnas gråt.
Se, då rycker het en gossehand ur bröstet
hjärtats eld, att därmed lysa folkets stråt.

Som en gud han natt i morgonljus förvandlar
där han ilar fram att hjärtats strålar strö.
Men hans blod förrinner ibland smuts på marken,
det blir natt igen, ty Danko måste dö.

Det är ej en saga, Gorkis dikt om Danko,
ynglingen som dog för världens mörkers skull.
Än när natten bidar och när stormen sjunger
fladdra hjärtats gnistor över jordens mull.

VJERA FIGNER

*Å, vad vi alla andra
frihetens barn bli små,
bara min tanke skönjer
vägen som du fått gå!*

*Gåvo vi fejt i viskning
frihetens hjärtebikt,
var du en helig, härlig
flammande Dankodikt.*

*Gungade dina systrar
på sina drömmars gondol,
fördes du hän till pinan
slagen som bov i stål.*

*Du som redan i vaggan
lysts av skönhetens blick,
född till en Livets drottning
glad till Sibirien gick.*

*Fingo de andra myrten
kransat omkring sitt hår,
vigde du själv åt sten och
törne ditt bröllopsår.*

*Men när ditt offer givits
mötte du dock en dag
någon som sade till dig:
Vad du har drömt är lag!*

*Det som fått rep och bojor,
det som var synd och brott,
det är i dag det rätta
— det kallas stort och gott.*

*Frihetens starka ängel
krönt över Ryssland går,
hon, som krävde din unga
sköna jungfrulighets vår.*

*Alla som fötts till helgon
gingo ju törnenas stig
— så har det varit alla,
så har det varit dig.*

*När du är död och Glömskan
hos dina systrar står,
Frihetens ängel sakta
fram till din kulle går.*

för att dig bringa rosor,
eviga rosor till lön,
viskande stilla: "Vjera,
dotter — vad du var schön!" —

DE GLÖMDA HJÄLTARNA

*En vårkväll skola vi vandra ut med rosor i vår famn
till de glömda hjältarnas gravar på de fattiga kyrko-
gårdar:*

*Deras bragder äro glömda, de ha inga strålände namn
och ogräset frodas högt kring de lutande vindbitna
vårdar.*

*Men djupt dännere de njuta den ro som ej livet gett.
Gå tysta och stör ej vilan — å, de ha så väl förtjänt
den!*

*Deras ryggar ha böjts av bördor, deras pannor ha glänst
av svett,
deras sol stod stingande hård och hård var den hand
som tänt den.*

*Men solen har sjunkit. De sova. Gå sakta till vårdarna
fram,
sätt rosorna ner i gräset där daggen i stjärnljuset glän-
ser.*

*Böj pannan ödmjukt mot mulden ner och stanna all-
varsam
och tänk på de glömda hjältarna där bortanför livets
gränser.*

*'Jag såg dem ibland som barn. Det var kvinnor med
grånat hår
som sleto till döds för de sina. Det var män med val-
kiga händer
som slogos och slogos förbittrat och segt tills Döden
kom med sin bår
och ropade: nog! och förde dem bort till Det Okändas
rosamma länder.*

Dem sörjde väl ingen med spaltberöm och ingen med
högtidstal,
blott sällan föll blommor på kistorna ner, men oftare
brännande tårar
av dem som berott av de fallnes kamp och följt deras
tysta kval
och sedan, i skälvande värnlöshet, följde de svarta bårar.

Ty all deras kamp var för kärlekens skull, en kärlek
som sällan gav tid
till ord eller smek. Deras kärleks gård var en evig en-
vig med Nöden.
För trasor att skyla de huttrande små, för bröd var all
deras strid,
men stor och sannfärdig kärleken var, ty den slocknade
först i döden.'

Slocknade? Nej, deras hjärtan de leva och brinna väl än.
Den eld som i människors bröst har bott, den lägger
man aldrig i kistor.

*Nya och nya hjärtan tända dess lågor igen
— ledande stjärnor, flammande bloss, eviga farande
gnistor...*

*Men korsen som ogräs och glömska höljt, de multna allt
mer och mer
och kropparna multna därnere under de lutande vårdar.
Gå andaktsfullt tyst och stillsamt fram över gångarnas
ler,
där de glömda hjältarna sova på de fattiga kyrkogårdar.*

UNGDOM

*Du skall vara glöd bland aska, vara eld bland svarta
bränder,*

*du skall vara öppna ögon, du skall vara heta händer,
vara blödsint och besinningslös och hård ändå som sten!*

*Du skall gå med vårens rosor genom nätterna och
smärtan*

*och ge leenden åt tårarna och liv åt döda hjärtan
och bestråla jordens panna med din morgonrodnads
sken!*

*Du skall vara öknens lejon, du skall vara barn som
beder,*

*from och hädisk skall du vara, den som slår och bryter
neder,*

*vara konung ibland drängar, fordra intet eller allt!
Du skall vara vår i viskning, vara hav i vreda vågor,
som i lusteld skall du låta allt det gamla gå i lågor,
bli vår första pingstdags ande och den nya jordens salt!*

*Du skall följa blodets färdsång genom alla drömmars
länder,
den som aldrig ser sig om och den som aldrig åter-
vänder,
du skall vara salm och vaggsång, vara hymn och strids-
fanfar!*

*Du skall leende och hänryckt låta allt ditt blod för-
brinna*

*— om det frågas av de vise: "säg vad gick du ut att
vinna?"*

*— "jag är Ungdom!" skall du säga dina frågare till
svar.*

SE MÄNNISKAN!

*Se människan, som förrätt sig själv
för trettio silverslantar,
som går till döden självmant på en väg
som vin och rosor kantar!*

*Se, världens herre sitt eget blod
i lystnad efterfika!
Se människan, som fäst sig själv på kors
med sina egna spikar!*

FEMTE KRIGSÅRET

*Ni gamla, i sorgdräkt borde ni gå
och två er var morgon i tårar,
ty världen är bräckta stänglar blott
och lik på svarta bårar.*

*Ni unga, i harnesk borde ni gå
och knyta var dag edra händer,
ty jorden är bara ett enda rop
av blod från fallna fränder.*

*Ni barn, under jubel borde ni gå
och tacka att er blev givet
att födas, ty världen väntar med er
uppståndelsen och livet.*

Å KAMRATER —

*Å kamrater, under drömmarnas smädade banér,
å kamrater, mitt hjärta är hos er
som det var den första våren, när jag följde edra spår
en majdag i mitt fjortonde år.*

*Å, jag minnes så väl den dagen, det var fanor och
musik
och en sol som steg varm och löftesrik.
Det var tramp av tusen fötter, det var glans i varje
blick
och jag följde er och gick dit fanan gick.*

Och det var som steg det rosor i min barndoms frusna
land,
när jag slog i edra händer min hand,
som om hjärtat velat sprängas och min bröstborg bli
för trång,
kamrater, när jag greps av eder sång.

Allt mitt armods bittra pina, all min bundna längtan
var
lik en bön som fått himmelsk eld till svar.
Allt mitt mörker blev till ljus. Å, mitt hjärta slog så
hårt:
"dena världen, detta landet, det är vårt!"

Och jag höjde mina händer; det var ingeting som förr,
själva Livet hade slagit upp sin dörr.
Å kamrater, ni ha känt det och ni vet det alla hop
som en gång ha döpts med kampens helga dop.

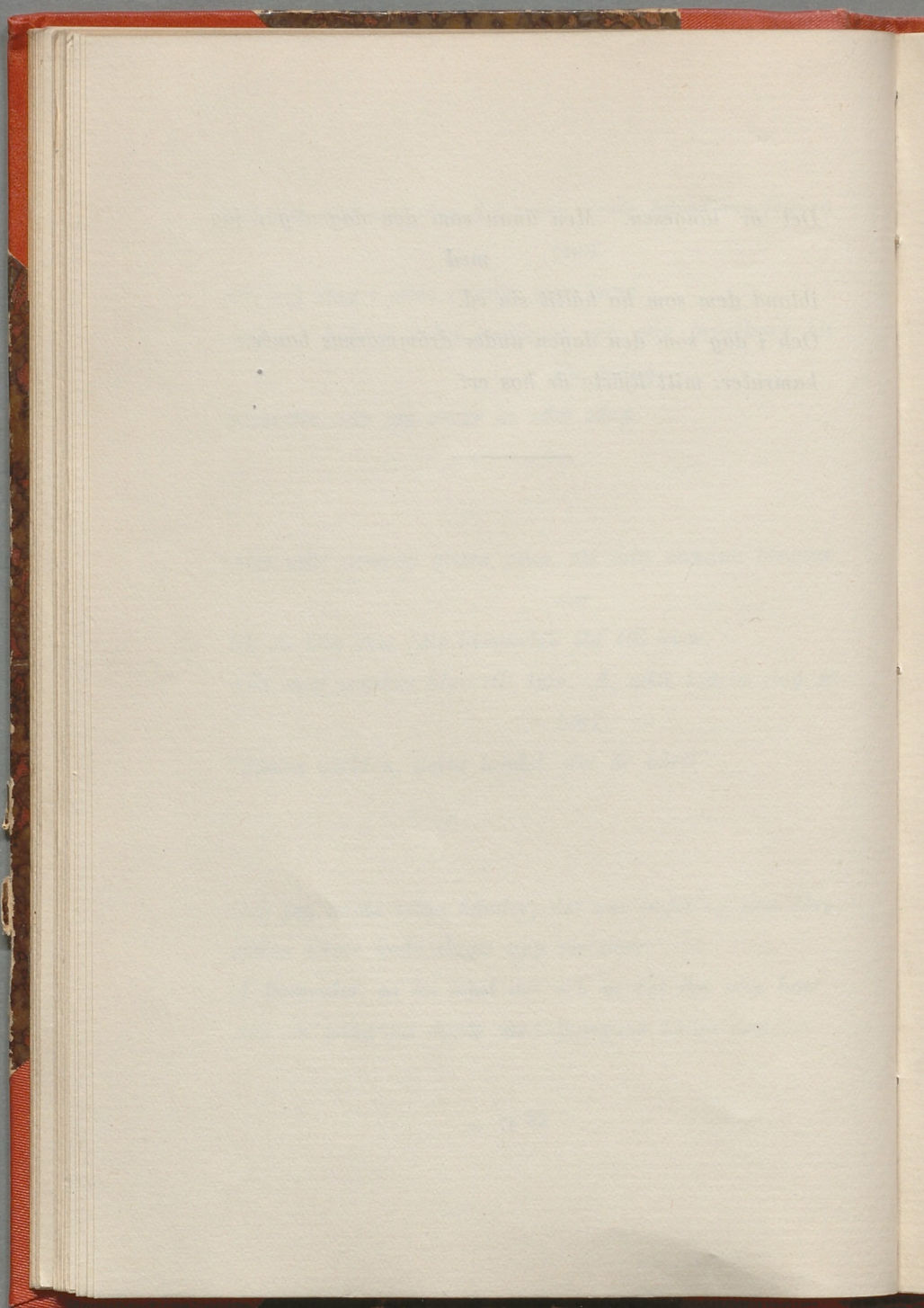
Det är längesen. Men ännu som den dagen går jag

med

ibland dem som ha hållit sin ed.

Och i dag som den dagen under drömmarnas banér,

kamrater, mitt hjärta är hos er!

JUDARNAS KONUNG

JUDARNA'S KÖPTING

MARIA MED SIN SON

*Svart mot natten står Karmels spets
och blå ligger Nazareths dal.*

*Jag ligger på knä vid din vita bädd
och lyss till ditt hjärtas slag.*

*— O, tänk mitt barn, att där inne
all världens kärlek skall bo!*

*Plataner och palmer susa i natt
i stilla skälvning ditt namn
och utanför ligger Juda folk
och väntar att kröna sin kung.*

*Säg, varför gråter jag då, mitt barn,
när jag hör ditt hjärta slå?*

MAGDALENA

*Stolt, sorgsen, går du sökande din väg, o Magdalena
— en sköka och en synderska — låt gå! — du känner
namnen. . .*

*Du känner Dygdens seder att i dagsljus Synden stena
och sen — när ingen ser det — ge den famnen.*

*Hur oförnuftigt slösande den flammade, din låga,
så olik alla andras, som så måttligt jämna brinna!
Så sveko också alla och ensam fick du tåga
din väg, som en Kärlekens slavinna.*

*Du tror ej någon mera — allt du älskar, Magdalena,
är Det stora, som har gett dig dina drömmar och din
smärta:*

*själva Kärleken, den eviga, den gränslösa och rena,
vars bild du bär präglad i ditt hjärta.*

*Stolt, sorgsen, går du sökande. Hur dina ögon blänka
och lysa där du vandrar. Ja, din blick är djup som
natten.*

*Så fjärran, skygg och tindrande som stjärnor när de
sänka
sina strålar i Genesarets vatten.*

*Vad söka dina ögon, o Maria Magdalena?
Vi går du genom porten in till Simon, fariséen?
Du vet hur du förtalas av de dygdiga och rena
— du är känd över hela Galiléen.*

*Säg, söker du profeten som nyss gick tätt förbi dig,
den unge undergöraren, som bjöds hos Simon stanna?
Skall icke också han, med de andra, ropa "tvi dig!",
skall icke också han dig förbanna?*

*Du frågar litet efter alla tungorna som klandra,
ditt hjärta är för brinnande och namnet alltför svärtat.
Men han, profeten som du såg, var icke lik de andra
— han var som den bild du bär i hjärtat. . .*

*Han var som själva Kärleken, den gränslösa och rena.
Du går dit in till honom — å vad dina ögon brinna
av lycka! Du har funnit det du sökte, Magdalena
— han är Kärleken och du är hans slavinna!*

*En hemlös bland de fromma, som du — ja, han förstår
dem,
han känner deras feghet, deras hemlighällna laster...
Men du, synderska, du kysser hans fötter och du tvär
dem
med tårar och dyrbar alabaster.*

*Magdalena — alla synder äro glömda och förlåtna!
Blott kärlekens gränslöshet kan synderna betala.
— De dö och de begravas alla måttliga, belättna,
men du lever, o Maria av Magdala!*

*Ty den, som hänryckt sett den stora Kärlekens öga
och den, som kysst hans fötter i salighet och smärta,
för den betyder dom och död och smäderop så föga
— den får luta sig mot Evighetens hjärta.*

*Stolt, ödmjuk och i jubel, du går, o Magdalena
— du fann vad hjärtat sökte, säg vad bryr dig sköko-
namnen?*

*Stolt, sorgsen, ser du Dygden som på torget Synd vill
stena,
men i den stängda kammarn ger den famnen.*

I GETSEMANE

*Du Gud, som har lett mina öden,
vi gav du den vägen att gå?
Vi ger du min ungdom åt döden
fast jag älskade livet så?
Jag kunde väl gått med de andra
och levt och älskat som de,
som aldrig behöva vandra
till smärtans Getsemane.*

*Nu blomma min barndoms dalar,
nu viskar vinden om vår.
I ljusa, jungfruliga salar
i hymner till livet går
det folk, som en gång fick renas
av mig, de spetälskas vän,
när jag skall smädas och stenas
och dö ibland illdådsmän.*

*Min Gud, ryck undan din bägar!
mig ännu ett år av liv!
i vandring på Juda vägar
mig ännu ett år av liv!
Du vet, huru blodet dansar,
hur drömmen sin stjärnväg går
— o, giv utav vårens kransar
en endaste en åt mitt hår!*

*Jag vet, att det var min lära,
din lära: mot Golgata gå!
Men ser man det målet så nära
som nu, känns det svårt ändå.
I cedrarna fåglarna skria
om graven och mörkrets land...
— Kom hit, jag är ensam, Maria,
kom, svalka min kind med din hand!*

*

*— Vad? Ligger jag här i ånger,
jag, Nazareths starkaste son,
som tiggat om att tusen gånger
få dö under nesa och hån,
för det, att de tusen, som treva
i nätternas villsamhet,
i stället skulle få leva
och lysa i evighet.*

*Se, skyarna tändas i öster
och himmelens klockspel går.
Fly bort genom mörkret, ni röster
av tvivel och drömmar om vår!
Du hjärta, det bästa av alla,
hur kunde du bedja så?
Hur kunde du locka att falla,
när allt är så nära att nå?*

*Min Gud, är det sannt, att jag tvekat?
— O säg, att det blott var en dröm,
en röst ifrån mörkret, som ekat
emot mig i vårvindens ström.
Den drycken du bjuder i kannan,
det var dock för den, som jag brann
och blodet som pärlar kring pannan.
s e d e t, är en krans för en man!*

PROFETEN

*Profeten gick till döden, stilla leende.
Dom hade fallit och hans brott var givet.
Det är ju lag att den skall mista livet
som, ensam bland de blinda, själv är seende.*

*Profeten bar sitt kors och kvinnor följde
som sina ansikten i doken höljde
och sörjde bittert över folkförföraren
och tämpelhädarn och helbregdagöraren,
som ingen av dem rätt förstått sig på,
men som de dunkelt brunnit för ändå.*

*Profeten sade: Ömkan ej behöver
den man som går att segerns tämpel välva.
O, kvinnor av Jerusalem! Er själva
och edra barn, dem må ni gråta över!*

DEN ENSAMME SEGRAREN

*Du judarnas unge hjälte, det var tolv som följde dig åt
och hade de alla fallit i sömn, när du gick till Getse-
manes gråt,
förnekade en dig i farans stund och förråddes ditt liv
av en,
så hade du någon som följde ändå, när du steg över
Golgatas sten.*

*Du döde profet och predikare, i dag är ditt rykte i hamn
och världen böjer i andakt knä i dag för ditt smädade
namn.*

Och levde du livet i hemlöshet, i skökors och syndares
lag,
så hänger i tusende heliga hus din heliga bild i dag.

Men om det är sannt, vad din saga sagt, att du slet
dig ur dödens gap,
så se i dag från din himmel ner och sök bland ditt
prästerskap
och säg, om du finner en enda en, ibland dina edsvurna
män,
som sett en penning så litet värd, att ej han förrått dig
för den!

Och säg, om du finner en ung profet med en röst som
ett huggande svärd
och finner ett hjärta som visar en väg ur mörkret till
frälsningens värld,
en man som blottar en hjältes själ, när inför din bild
han går,
en brinnande bergspredikare, som helar och sönderslår!

*Jag vet, att du skulle dig vända bort och säga be-
drövad: "Nej,
förrädare och förförare, gå bort, ty jag känner er ej!"
Du skulle gå bort ifrån templets valv, från prästen i
vigd kaftan
och kalla inför dig en utstött man, en smädad och skydd
publikan*

*och säga: "Min broder, tag stav i hand och vandra den
vägen jag gått,
i hemlöshet, mörker och ensamhet, att sona miljonernas
brott!
Ditt altare vare din öppna själ och handling vare din
bön
och drömmen om sol över världens sorg, må vara din
vandrings lön.*

*Ty då, när jag levde mitt liv bland er, så hade jag tolv
ändå,
som lärt sig att älska mitt smädade namn och lärt sig
min själ förstå.
Och var det någon som svek till slut — i dag är det
icke en
av alla, som ropa mitt namn i bön, som går med över
Golgatas sten.*

DOMEN

Se, blixterna gå ur skyarnas blå
och bergen luta till fall,
och stormen går hän över blommor och trån
och över världen all.

Och domsbasunen går ut över hav
och över bergens stup
och Herren talar: Ni döda, stå upp
ifrån edra gravars djup!
Ty detta är livets och dödens stund,
den bidade domens dag,
och detta är världen, jag gav åt er
och domaren är jag.

✻

Och varje grav ger igen sitt rov och jag ser hur ett
tåg drar fram
av dolska och krumböjda kryp en hop av urgammal
dvärgastam.

Och Herren talar till hopen: Jag har väckt er ur dö-
dens blund.

Jag gav er världen, jag gav er liv — hur ha ni förvaltad
ert pund,

Jag känner er alla. Var gärning ni gjort är blottad och
uppenbar.

Jag vet hur ni levat, jag såg hur ni dött och här är
min frågas svar:

De själar jag gav er av evighet, ni gjorde till bubblor
av luft

och det, som ni dödade själarna med, det kallade ni
förnuft.

Jag ryckte ut ur mitt eget bröst en gnista och gav åt er,
att kärleken skulle er gudom ge, ni ömkliga ting av ler.

*Men kärlekens namn ha ni nämnt med hån i klosterväg-
garnas skygd
och höljt den i smutsiga lumpor in och kallat lumpen
för dygd.*

*Jag gav er all himmelens härlighet. Var vår stod gyl-
len och ljus
och varje höst var som eld och vin och salmer och orgel-
brus.*

*Men rosorna lågo i smuts och dy och gräto i edra fjät,
ty allt det sköna nämnde ni synd och trampade sönder
det.*

*Jag sände ner mina söner till er att ge er tillbaka er
syn,
men minnes ni korsen ni reste åt dem och bålen som
brände mot skyn?
De blodiga händerna knäppte ni hop med suckar och
böneljud
och bådo till bilder av trä och sten och nämnde det
tjänst åt Gud.*

*Se, jorden har ropat om hämnd mot er, för varje år som
förgått*

*och varje vind som från jorden steg, har sjungit om
edra brott.*

*Ni blinda kryp av förnuft och dygd och egenrättfärdig
tro,*

*jag vill plåna ut eder släkt i dag och trampa den under
min sko.*

*

*Men finnes det några av högre växt och av större och
stoltare stam,*

*som vårdat sig om, vad de andra förrätt, så res eder upp
och stig fram!*

*Du starka och härliga jättesläkt som saknat förnuft
och dygd,*

åt dig är den nya solen tänd och den nya jorden bygd!

*Du böjde dig aldrig i ödmjukhet vid sidan av templets
klerk,*

*du smädade hellre än bad — än sen! — du älskade mig
i mitt verk!*

*Se, allt vad du syndade, renade du i kärlekens himmel-
ska glöd
och böjde, o Människa, knä för din själ, och frälste den
så från död.*

*Se, saliga ni, som haft öron som hört och saliga ni, som
sett,
som älskat allt och som famnat allt och slösande allt ha
gett!*

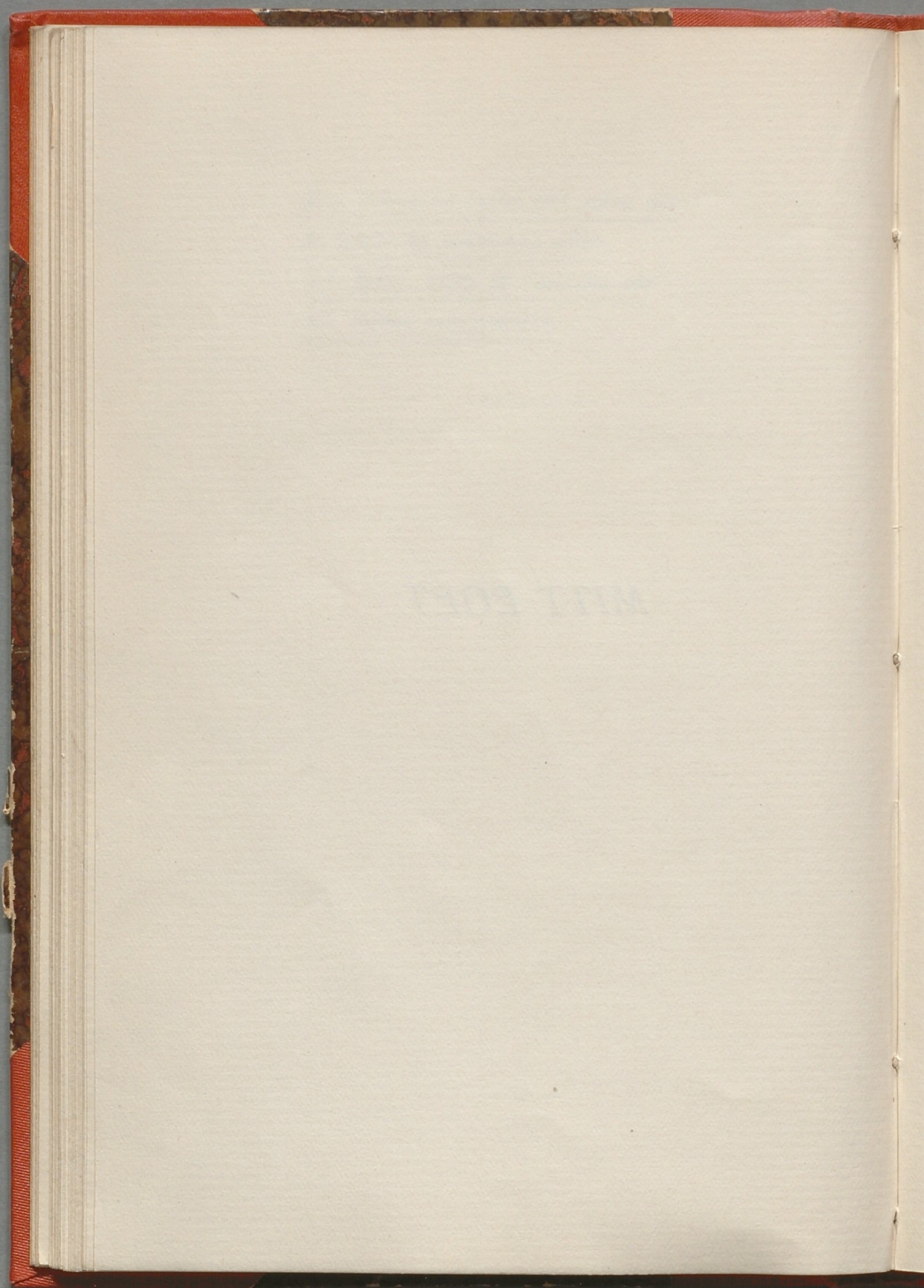
*Se, allt skall varda förlåtet er, ni lågande kvinnor och
män
— den nya jord som ni trånat till, gå in att besitta
den!*

*

Och solen går ny ur sin brystna sky
och som klang av gyllne metall
går vinden hän över blommor och trån
och över världen all.

Med pannorna lyfta mot solen går
de frigjorda segrarnas släkt.
Och helig, helig är världens vår
och tidens morgonväkt.

MITT EGET

MIN VISA

*Jag sjunger inte på gästabud
mitt hjärtas skygga visa.
Den är för min egen ensamväg
de långa timmarnas lisa.
Och är den inte av samma slag
som visorna efter modet,
så är det väl bara för det, att jag
har annan färg i blodet.*

*Gick jag bland stenar och stängsel fram,
där ingen lycka brinner,
svält jag, hade jag dock omkring
huvudet visans skimmer,
fick åt en annans ensamhet ge,*

*när mina sänger tonat,
något som lindrade livets ve,
någon ton som försonat.*

*På dammiga vägar i solens brand
visa visorna vägen,
sjunga som örnarna sjunga om bragd
härlig och oförvägen.*

*När natten ordlös och stor och stum
kysser min bleka panna,
vyssjar min visa i blodets skum,
tills alla tankar stanna.*

*Jag sjunger aldrig i salens sorl
— jag sjunger ensam bara.*

*Jag är en särling, en ensam man
i andra särlingars skara.*

*Må vem som vill, ge sitt hjärtas ljud
åt mägden att fröjdas och prisa.*

*Jag sjunger inte på gästabud
mitt hjärtas skygga visa.*

FEBER

*Vilket evigt tramp av hårda klackar
utan rast, mot gatans grå cement!
Varje steg mot mina rutor knackar,
varje sulas tramp mitt hjärta känt.*

*Skall en tystnad aldrig, aldrig falla
över denna myllrandets konsert?
Är det någon enda av dem alla
som har reda på vart vägen bär?*

*Trampet gör mitt sjuka huvud illa
och mitt hjärta blöder och får sår.
Evigt alla gå. Men jag är stilla
— det är bara jag som inte går.*

*Detta sorl... säg, skall den aldrig sluta,
denna våg av tramp och gråt och skratt?
Skall ej någon knacka på min ruta
för att viska: det är stilla natt...*

TIGGARE OCH KONUNG

*I hemlös kvidan skall din vår förblöda
och du skall kallas paria och träl,
fast skönhetstörst och skaparlängtan glöda
som heta bränder i din nakna själ.*

*Du själs förnämhet skall den själ få sona
med det, att bära veden till sitt bål,
och hungrig skall du taga av din krona
och bära kring den som en tiggarskål.*

*Det helga vinet i din fyllda kannan
och dina drömmars djärva vingesus
skall driva dig att hata och förbanna
och bli till gråt och upprorssångers brus.*

*Din hand skall knytnas, men ditt hats fanfarer
bli nämnda skräk av varje sann hellen
och kärleken skall trampas av barbarer
och lönas, som den alltid lönts, med sten.*

*Det sköna skall du dyrka från ditt galler
och längta himlen smidd vid korssets trä,
till dess du slår dig fri och stolt och faller
i andakt för din egen själ på knä.*

NATT

*Jag vandrar i natt över vägens grus
och allting sover i världen,
och människor sova i sovande hus
och blommor på sovande gården.*

*Det är, som skulle det aldrig gry
en morgon ur världens dvala,
som stege aldrig mot solstänkt sky
en gryningens väckta svala.*

*Mot bommade kamrar min vägmelodi
smyger, med vemod i rösten.
I varje gård som jag går förbi,
hamra det hjärtan mot bröstet.*

*Jag vet det så väl — när ni riglat er dörr
och släckt de brinnande ljusen,
brinner blodet som aldrig förr
och drömmarna smyga kring husen.*

*Och bröstet flämta och pulsen slår
— i ångestens bidan ni blöda,
tills sömnen tyst och välsignande går
och väcker till livet det döda.*

*Och kammarn där inne blir brölloppsal
med kransar på sparrar och bjälkar,
och dörren blir sirad till äreportal
med rosor på bävande stälkar.*

*Och dofter av myrten och mild musik
kring drömmande pannor fläkta,
och lyckans saga går ren och rik
emot med händerna sträckta.*

*Högt över gårdar och vägar ser
jag stjärnor i dunkel glimma.
Bära ni kransar också hos er
i drömmarnas heliga timma? —*

*Nattens timma är undrens tid,
lyckan är nattens gåva.
Jag vill luta mig tätt invid
någon blomma och sova.*

VAKNATT

*Jag ser gestalter vackla genom natten
med skygga ögon, dit där Intet stupar,
ser händer leta efter varma strupar
och sönderbrända tiggas berg om vatten.*

*Jag hör hur vita vaggor gå och gå
och ser hur svarta kistlock skruvas på.*

*Jag ser hur strängar spännas tills de brista
och där — och där — ett fattigt ljus som släckes
och där en blåvit liten hand som sträcket
emot en okänd fjärran stjärnegnista.*

*Men ljus mot natten står en hög gestalt
med gåtfullt slutet mun och ler mot allt. —*

LÄNGTARE

*Det ljusnade. Jag gick från natt till dag.
Och morgonstjärnans eld blev sval och svag,
och sol rann upp och allt blev sannt och klart
och det jag tvivlat på blev uppenbart.*

*Och jorden lyste ljuvlig och var glad
och vilan höljde hult de trötta hjärnor.
Jag gladdes — teg — och sörjde. . . Och jag bad:
"Kom natt och giv mig åter dina stjärnor!" —*

SOM DÅ

*Det är i kväll som jag åter vore femton år
och bure all världens smärta, likt drömmarn från
Nazareth...*

*Det är som den bördan åter tryckte min rygg till sår,
så tung, att min kropp vill digna och ändå så ljuvligt
lätt.*

*Det är som jag åter stode så ensam utanför
allt vad människor lida och slåss för och fröjdas åt,
likväl så med i allt att varje dess tonfall rör
mitt darrande hjärtas hjärta till varm och sakta gråt.*

*Det är som jag åter ginge, som då, i trasor hän,
dock med en strålande ren, ovanskelig krona krönt,
seende upp mot stjärnornas blänk mellan vägens trån,
lidande bittert och ändå av livet så rikt belönt.*

*Det är som jag åter ginge över nyfallen snö
och leende såge blodet droppa i mina spår,
blödande, ensam, och likväl så isande rädd att dö
som blott man kan vara den tiden, när man är femton år.*

*Det är som hade alla de långa vägarnas damm,
som sugit sig fast i själen, för alltid i kväll tvåtts bort.
Som vore den gyllene vägen, mina gossefötter gått fram,
vägen som för till stjärnorna, i kväll så förunderligt
kort.*

TRIUMFATOR

*Han vandrade, trasig och trånande,
sin egen ensamma bana fram,
när alla krypare hånande
höljde hans namn med skam.
När hungern brände, han nekades mat
och kallades drönare, dum och lat.
Han log mot stenarna, som han fick,
och trampade på dem och gick.*

*Han stod där blommorna regnade
och kröntes med kransar av lagerträ.
Han såg hur hånarna segnade
framför den krönte på knä.
Han hörde hur alla, som förr gett sten,
nu ropade vivat, när blommorna ven.
Han såg på blommorna som han fick
och trampade på dem och gick.*

EN DÖD SKALD

(Oscar Stjerne in memoriam)

Varför skälva Värmlands skogar, varför susa de så
tunga,
varför darrar Frykens vatten så för varje vindens fläkt?
— Det är blott en ensam sångsvan som har slutat upp
att sjunga,
det är blott ett hjärtas heta oroslåga som är släckt.

Varför viskar skymning vemod i de hundra röda
husen,
varför driva gamla glömda visor bort er glada min?
— Det är blott en människa som fallit, en av tusen,
blott ett bud som kom och talte om en krossad violin. . .

*Det är blott en drömsjuk man som böjts för verklighe-
tens bila,*

*blott en bräcklig ört som trampats av Den bleke man-
nens sko.*

*Värmland, det är blott en älskare som har gått bort att
vila,*

*blott ett sjukt och mörkrätt barn som vaggats stillsamt
hän till ro.*

— *Värmland, jag förstår det dock att du är vemodsmörk
i minen*

och att suset talar sakta om att något tungt har hänt. . .

*Ja, jag vet det väl, den krossade och döda violinen
var din egen själs, din egen fröjds och suckans instru-
ment.*

PÅ EN GRAVSTEN

*Här multnar det en man till smuts och jord
bland röda kransar, sända till hans kista
av dem han tigt förgäves om ett ord.*

*Och vill du veta vem — se här är svar:
Den döde var en man, som många kände,
fast ingen enda visste vem han var.*

TILL MOR

*Å mor, jag ser din bleka vår:
bebådningstidens skälkning
och drömmens gloria som står
kring pannans veka välkning.*

*Jag ser din undran, skygg och lätt,
på vårens stigar smyga,
och bedja blygt om livets rätt
att bort med lyckan flyga.*

*På knä du beder vid din bädd
i vårens mörkningstimma,
att livets dag må bliva trädd
på gryningsstjärnans strimma.*

*Jag hör ditt hjärtas starka sång
om kvinnans vaknadstider,
när natten skrider stum och lång
och längtan rolös rider.*

*Å mor, jag ser din blomningstid,
jag ser min vagga gunga.
Du sitter lutad tätt bredvid,
att dina visor sjunga.*

*Jag ser hur solens vita glöd
står blank i dina tårar,
som tala tyst om dagens nöd
och dina gångna vårar.*

*Den speglar mörkret, din pupill,
i tyst och stilla skådan.*

*"Mitt liv, är detta allt du vill,
min värld, är sommarn sådan?"*

*Jag hör dig snyfta som i kramp,
du kysser mina läppar.*

*"O Gud, så låt min gosses kamp
bli lönt av segerns kläppar!*

*Det var väl så du mente, liv,
det var väl d e t jag drömde.
Så hägra vår och sommar giv,
vad undan mig du gömde!"*

*

*Det lyser härjat och förött
bland skogens björk och viden.
Å mor, jag ser din blick är trött
— se, nu är lövfallstiden!*

*Det flämtar svagt, ditt bleka ljus,
och vrårna gapa tomma.
På glänt står dörren till ditt hus,
som skulle någon komma.*

*Säg, väntar du i kväll på mig,
din son, som allt du skänkte?
Jag går i kväll på samma stig
där dina stjärnor blänkte.*

*Jag går i rus, jag vandrar vill
att vårens rosor plocka.
Du sitter tyst och lyssnar till
en fjärran vesperklocka.*

MARTYR OCH HJÄLTINNA

*Du är martyr och hjältinna
du, som gett andra allt.
I offer ditt liv fick förrinna
för oss, när själv du svalt.*

*Var fick du ditt rika hjärta
som ut ur ditt bröst du slet,
du, som blott närts med smärta
och törne och bitterhet?*

*Hur kunde du tro och bedja,
mor, och hur kunde du le,
släpande livets kedja,
tung som ett ändlöst ve?*

*Det är väl så: de som döpas
i Kärlekens döpelsekar
— ju mer deras liv förödas,
ju mera ha de kvar.*

*Mot kväll dina timmar rinna
i strävan och ensamhet.
Du är martyr och hjältninna,
fast själv du intet vet.*

DET STÖRSTA

*Jag är dock alltför god att följa hopen
och du för ren och sann att som de flästa
ta livets dryck utur de gamla stopen
och som betalning ge ditt hjärtas bästa.*

*Jag vet, jag föddes likväl till att bära
en morgonstjärnas stråle i mitt hjärta,
och du var likväl solen allt för nära
att låta Mörkrets händer själen svärta.*

*Vi måste resa oss och gå mot stormen
och ropa nej när hundra tusen jaka,
vi måste äga mod att bryta formen
och blicka fram, när andra se tillbaka.*

*Vi måste pröva våra armars styrka.
Vi skola le mot mängdens svängda färlor
och bygga ensamma vår egen kyrka
av våra egna hjärtans gömda pärlor.*

*Och fick jag sedan aldrig lager bära
ocn fick du ej som brud med myrten krönas,
så räddade vi våra själars ära,
d e t s t ö r s t a — alltför stort för att belönas.*

MÖTET

*Jag klätt mitt bord med rosor, purpurröda.
Jag väntar någon — kläppar slå mot malm.
Det susar kring mig toner ur en psalm
och skyarna som gyllne vågor glöda.*

*O, det är du! Vi äro båda döda
och våra somrar äro vissnad halm.
Men vad vi räddat undan höstens kvalm,
det är den eld som intet kan föröda.*

*Du bär ditt hjärta än i bröstets korg
— det gnistrar rött av kärlek, svart av sorg.
Dess heta droppar falla, en i sänder.*

*Du ser det ej. Jag stirrar tyst på ditt
— du borrar dina ögonhål i mitt
och sträcker mot mig dina vita händer.*

DEN HELIGA STUNDEN

*Å, vad all vårens jubel måtte brusat
den stunden sin musik!*

*Hur bräddad utav sång och hur berusat
välsignande och rik!*

*Vad dagern måtte lekt kring blåa vatten
— stod inte himlens dörr på glänt?*

*Å, vad det måtte varit ljust den natten,
barn, när ditt liv blev tänt!*

STJÄRNAN

"Mor — men innan jag kom till dig, var var jag då?"

"Barn, du var en stjärna som lyste ner ur det blå.

*När skymningens händer strök dagen bort, då stod du
fram*

och gjorde min blick så lycklig ocn stor och allvarsam.

*Du strålade över min värld ner, av dig blev den ljus
och strålarna vävde i skimmer in mitt öde hus.*

*Åt allt mina händer rörde vid, gav du din glans
och åt min panna flätade du var kväll en krans.*

*Var kväll när mitt hjärta sjönk i bön, var bönen din,
var natt när Sömnen kysste min själ, så lyste du in.*

*Du steg allt högre från vår till vår i stilla glans,
då var det en natt för far och mig som om blott du
fanns.*

*Du stod som en stor längtan över vår boning still.
Då ryckte vi ner dig hit till oss. Så blev du till.”*

DIN BÖN

*Mitt barn, när du vill bedja, då skall du bedja så:
Helgad varde du Jord och du okända Himmel blå.
Låt markernas örter spira och djurens ögon brinna
— giv striden åt oss och giv i den en krona att vinna.*

*För hungerns skull giv bröd, men först av allt likväl
låt solen och stjärnorna sjunka flammande ner i vår själ.
Jord, giv kraft och hälsa åt din kämpande skara
och Himmel, när helst vi ropa om eld åt vårt offer, så
svara.*

*Lär mig i glädje gripa var stund som flyr förbi,
gör mig till länk i Det hela, men ändå ensam och fri.
Låt morgonen möta oss alla i jubel utan like.
Helgad varde du Jord och Himmel — tillkomme ditt
rike.*

DE SEENDE

De slå sina händer för bröstet:

"Vi äro dock ej som de!"

*— Jag säger er, män och bröder,
möt deras blickar och le.*

*Ty saliga äro våra
ögon, att de se!*

*De så, de samla och skörda
och äga intet ändå.*

Sågo ni solen och visste

*ni av, att himlen var blå?
Kände någon en enda
gång sitt hjärta slå?*

*Vi äro som markens blommor
som stiga ur jord för ett år,
som leva, brinna och falla
när solen slocknar och går.
Vi sågo allt och vi levde
och världen var vår!*

TILL EN BOK

*Du är liten och tunn och ser fattig ut. Än sen?
— Du rymmer likväl de pärlor, jag fann bland smuts
och sten.*

*Jag fann vad de andra trampade ner och höljde i damm.
I nätternas mörker lyste de klarast fram.*

*Jag gick i nöd och förnedring och utan hem,
— jag klagade aldrig. Jag log. Jag hade ju d e m.*

*Och blevo de illa slipade kanhända — vad så?
De voro mitt ynglingahjärtas glänsande pärlor ändå.*

INNEHÅLL.

Inledningsdikt	Sid. 5
----------------------	-----------

DE TAPPRA

Av liv	9
Jord, du ler	10
Den fallne	12
Judas	17
De två	20
Till de segrande	23
Tigarna	25
Segrarna	29
Danko	31
Vjera Figner	33
De glömda hjältarna	37
Ungdom	41
Se människan	43
Femte krigsåret	44
Å kamrater	45

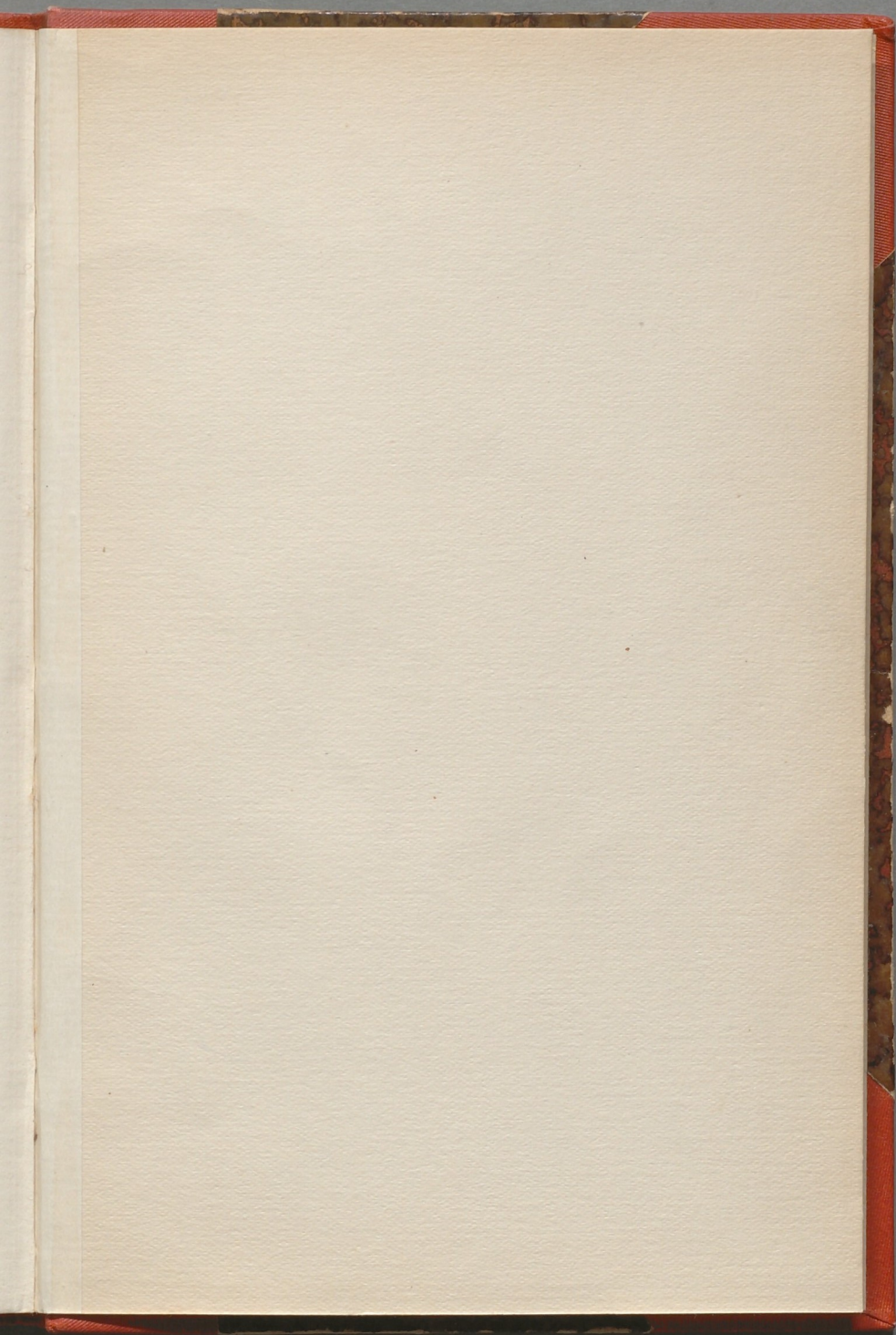
JUDARNAS KONUNG

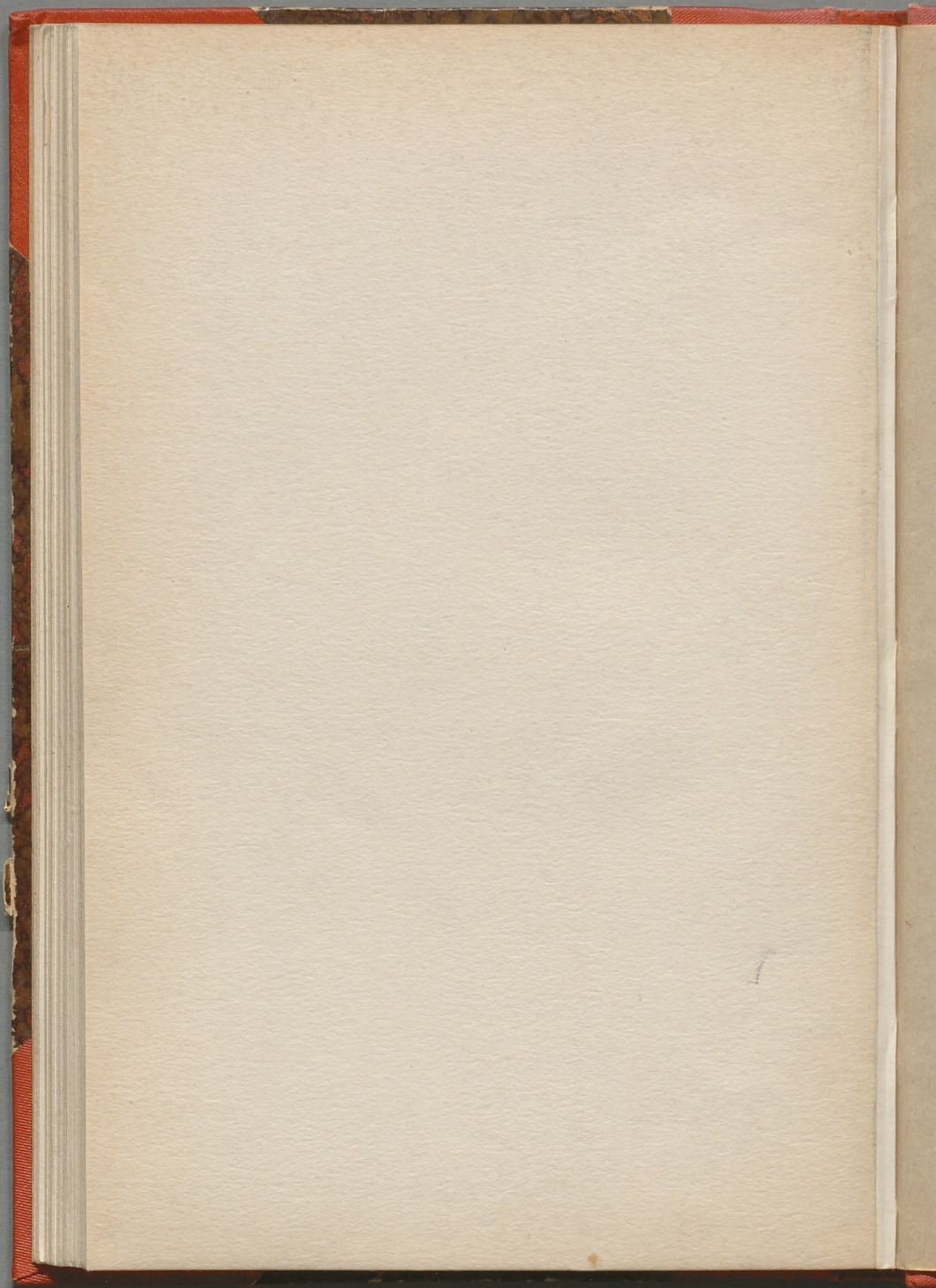
Maria med sin son	51
Magdalena	52

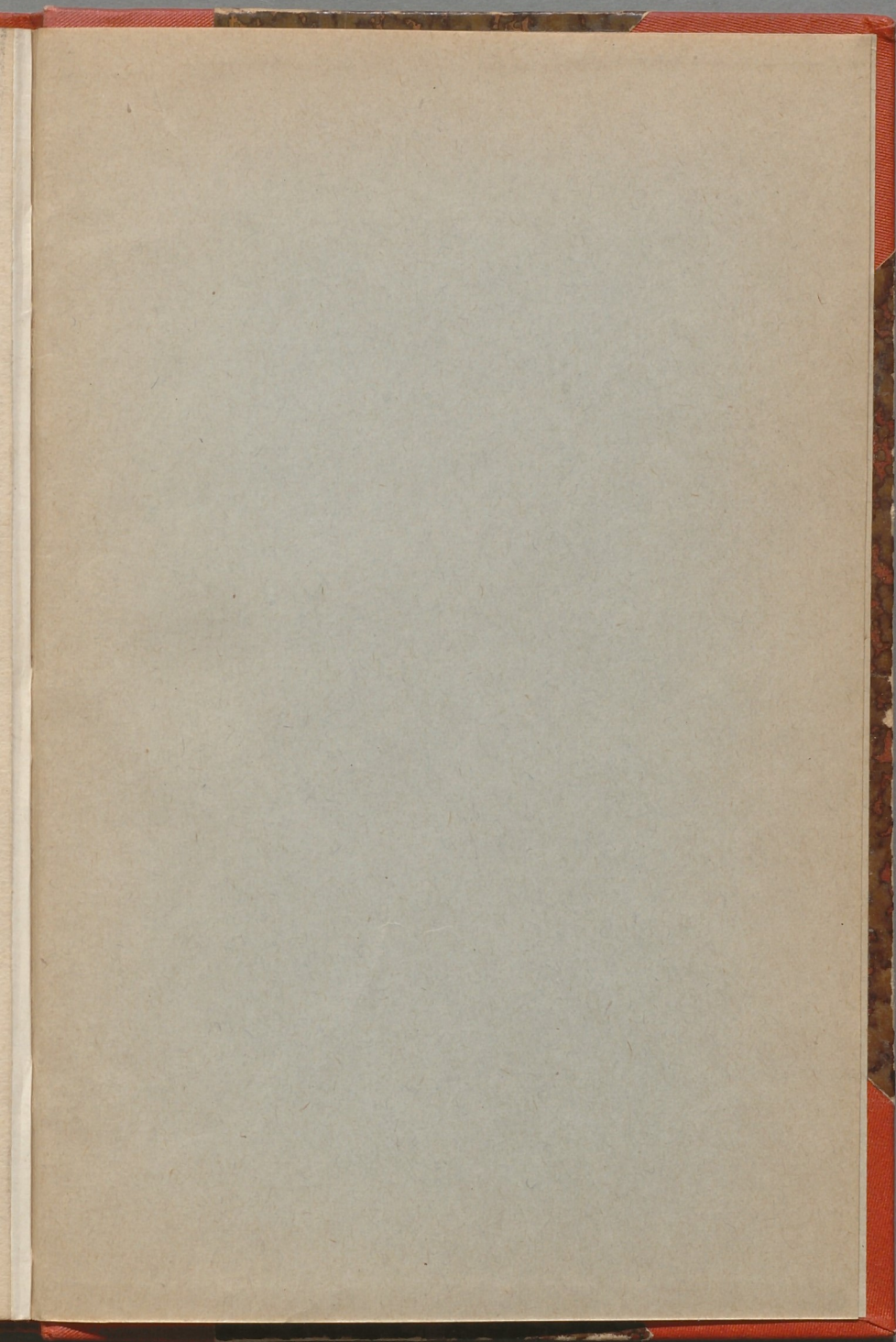
	Sid.
I Getsemane	57
Profeten	61
Den ensamme segraren	63
Domen	67

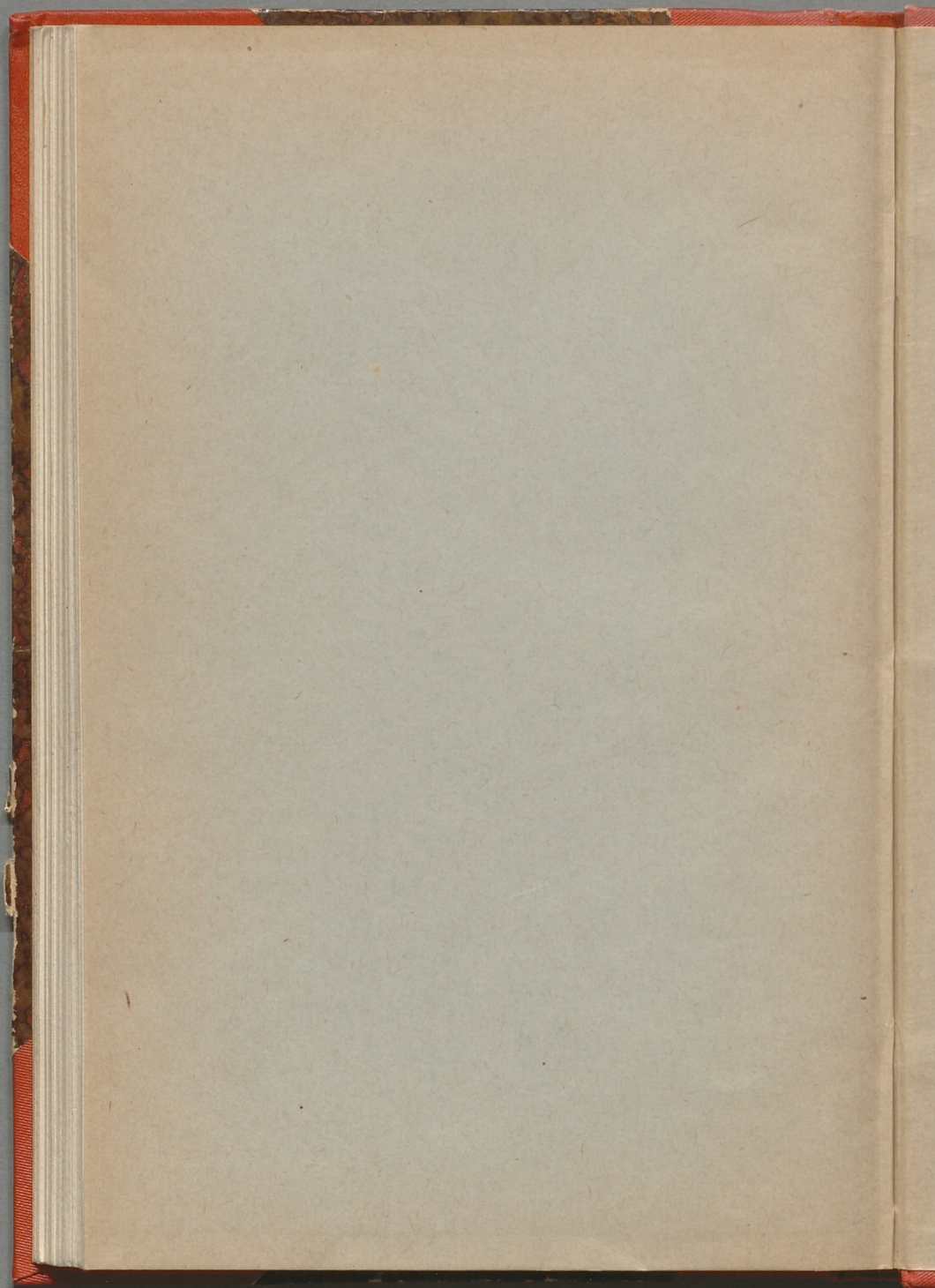
MITT EGET

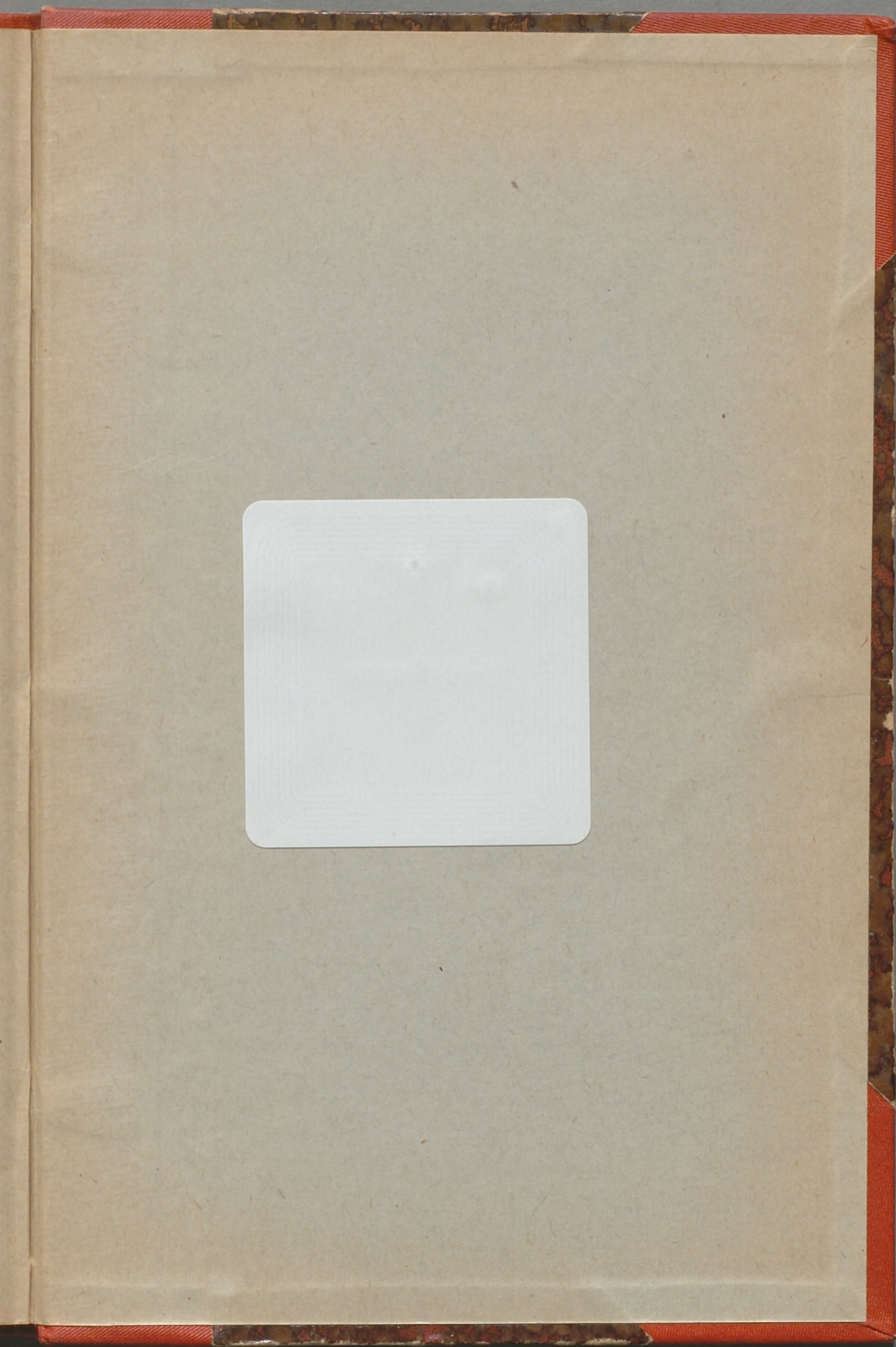
Min visa	75
Feber	77
Tiggare och konung	79
Natt	81
Vaknatt	84
Längtare	85
Som då	86
Triumfator	88
En död skald	90
På en gravsten	92
Mor	93
Martyr och hjältinna	97
Det största	99
Mötet	101
Den heliga stunden	103
Stjärnan	104
Din bön	106
De seende	108
Till en bok	110

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 668 059

www.books2ebooks.eu